

Nieuwsbrief

Schoolvakantie voorbij ...

nr. 7 // september 2012

De scholen zijn weer begonnen, in Nederland, maar ook in Suriname. De Surinaamse scholen hebben andere vakanties. Dat betekent een heel ander ritme. Tjonge, wat hebben wij lang vakantie gehad! De eerste twee schoolweken waren zwaar. Stefan vond het afscheid nemen zo lastig. Hij klemde zich aan me vast en huilde hartstochtelijk. Het liefst zou hij in schooluniform, gewapend met een bakje rijst en een beker, weer naar huis zijn gegaan.

Inmiddels is de angst en onzekerheid vervangen door enthousiasme. Elke dag komt er uit de schooltas een aantal werkjes. Vooral het schrijven van letters krijgt veel aandacht. Soms zou ik hem even in het Nederlandse schoolsysteem willen plaatsen, maar geloof me, hij lijdt er niet onder. Iedereen schrijft, iedereen ... Tijdens de avondmaaltijd vallen zijn ogen al dicht en kan ik hem zo in bed leggen.

In dit nummer onder andere:

- **Onbevredigend antwoord**
- **MAF-training in Amerika**
- **Kerk in de Magnesiumstraat**
- **Familiebezoek**
- **Op avontuur**
- **Van de kinderen: Stefan**
- **Voorstellen: Mieke Verrips**

Activiteitenagenda

- ◆ Appeltaartenactie (6 oktober 2012)
- ◆ Zangavond in Ev. Lutherse kerk in Dordrecht. M.m.v. van psalmzangkoor Tehila zullen er Bach-psalmen gezongen worden (17 november 2012)

Voor meer informatie kunt u terecht op de website: www.szos.nl

Onbevredigend antwoord

Ik kan er maar moeilijk aan wennen dat het onder Afrikanen in Suriname vrij gewoon is dat de moeder heel de dag werkt en de kinderen elkaar opvoeden. Het strijdt zo met mijn gedachten over een goede moeder zijn. Toch is dit probleem niet zo eenvoudig als het lijkt. Hoe moet het gezin rondkomen als moeder niet werkt? Vader deelt zijn geld (het uurloon is laag),

tijd en energie met, op z'n minst, nog één ander gezin: hij heeft een binnen- en één of meer buitenvrouwen. De Bijbelse norm over het huwelijk zou het probleem zeker vereenvoudigen, maar niet wegnemen. Elke dag zie ik het weer gebeuren dat de oudste kinderen de kleintjes opvoeden, terwijl ze zelf nog kind zijn. Elke dag stel ik mezelf weer de vraag: "Wat vraagt dit vandaag van mij?" Er lijkt nooit een echt bevredigend

antwoord te komen. Waarschijnlijk omdat ik het probleem niet kan oplossen. Er is wel een duidelijk verschil in mijn besluit of ik dichtbij de Heere leef of niet. Als het eerste waar is, valt het me niet moeilijk om een dagdeel mijn huis open te stellen. Wat ik heb, heb ik ontvangen. Juist om te delen. Als ik vooral op mijzelf gericht ben en mijn huis en bezittingen als mijn eigendom zie, stel ik het graag uit...

Cowboy cologne, keihard remmen en heel veel drinken

"Abort!, Abort!, Abort!", klinkt het met veel aandring in mijn koptelefoon. Ik trek onmiddellijk het gas dicht. Het vliegtuig komt met een zachte bons weer terug op aarde en ik trap de remmen keihard in. In een stofwolk komt de Cessna schuddend tot stilstand. "Good job, good job!," hoor ik de MAF- instructeur naast me zeggen. We zijn bezig met het oefenen van het afbreken van een start. Op elk moment van de start moet je voorbereid zijn om de aanloop onmiddellijk te staken, tenzij je een bepaald punt ("abort point") gepasseerd bent. Op alles moet je rekenen: een motor die niet goed loopt, een overstekend kind, een koe op de startbaan... Verzin het en het kan gebeuren op de baantjes waarvan we opstijgen. Een paar uur later vliegen we in een diepe kloof met rotsachtig gebergte om ons heen. Wat doe je als je motor nu stopt? Talloze keren tijdens het vliegen in dit gebied vraag je jezelf af: "wat als ...?" Waar komt de wind vandaan? Waar stijgt de wind, waar daalt de luchtstroom? Keer ik om of ga ik juist rechtdoor? Hoe scherp kan ik op deze hoogte draaien? Hoe lang zweeft het vliegtuig als de motor het begeeft? Met alles moet je rekening houden. Tijdens een stop rond de lunchpauze lopen we even naar de rand van een diep ravijn. Onderweg komen

we een geurige plant tegen die hier in de volksmond "cowboy cologne" wordt genoemd. Het verhaal gaat dat de cowboys vroeger uit hun werk van tussen de koeien (en hun vlaaien) de

bloesem van deze plant tussen de handen fijn wreven en op hun hals en gezicht smeerden om, als ze in de stad kwamen, een iets aangename geur te verspreiden. Op een andere dag oefenen we om zo langzaam en zo kort mogelijk te landen. Dat komt erg van pas op korte, natte en spiegelgladde baantjes in het binnenland. Vrijwel alle vliegveldjes die we gebruiken, hebben hun beperkingen of ei-

genaardigheden. Elke dag wordt de moeilijkheidsgraad opgevoerd: de baantjes worden korter, steiler en liggen meer verscholen in steeds ruiger gebergte. Ik had vier weken geleden niet kunnen denken dat ik dit ooit zou doen! Wat is het hier warm en droog! Temperaturen van ruim boven 30 graden en een relatieve vochtigheid van minder dan 10 procent. We slepen dan ook elke ochtend het vliegtuig vol flessen water, die we gedurende de dag tot de laatste druppel leegdrinken. Dagelijks worden we getraind om de grenzen van het vliegtuig en onze eigen grenzen grondig te leren kennen. Marge is hier het kernbegrip. Veiligheid wordt nagestreefd door uitstekende (en herhaalde!) training en het houden van voldoende marge. Met ervaring van 65 jaar zendingsvliegen in de meest ontoegankelijke gebieden brengt MAF USA haar kennis over op piloten in het veld.

Met een solide programma bouwt men hier verder aan de vliegvaardigheden van de MAF-piloten die uit heel de wereld komen om te trainen.

Na vier weken hard werken, kijk ik terug op een erg waardevolle tijd in Nampa (Idaho, USA). Maar boven alles denk ik met dankbaarheid terug aan de voortdurende hulp van de Heere, onze trouwe God.

Kerk in de Magnesiumstraat

Hoewel de kerkklok niet luidt, komen er toch kinderen de kerk binnenlopen, worden verwelkomd en nemen plaats op de daarvoor bestemde stoelen. Ikzelf heb ook een uitnodiging gekregen en schuif daarom op een stoel achterin de ruimte. Het ap-

partement op ons erf is verbouwd tot kerk. Een aantal keer per week worden de buurkinderen uitgenodigd om te komen. Daan is de grote organisator achter dit alles en leidt de dienst. Stefan staat Daan in alles bij: hij wenst iedereen een goede

dienst, speelt piano en haalt het geld op. Daan en Stefan kijken 's zondags blijkbaar goed rond, want er zijn veel overeenkomsten tussen de zondagse diensten in de gemeente en die van vandaag. Bruin en blank zitten broederlijk bij elkaar en bezingen Gods lof. Een kinderspel met een eeuwige strekking?

Familiebezoek - verslag van John en Lydia

Nadat onze vakantie nog geen vormen had aangenomen, bleek meer en meer dat onze vakantie Suriname als bestemming moest hebben. We zijn eigenlijk pas veel contact gaan onderhouden met elkaar, toen Andy en Jacoline al waren geëmigreerd. Daarom was het extra fijn om elkaar te ontmoeten en elkaar te kunnen spreken. We zijn 10 dagen op bezoek geweest en het was een bijzondere tijd in meerdere opzichten. Het was fijn om de kinderen weer te zien en om in hun huisgezin mee te draaien, om te zien waar ze zijn gaan wonen, maar vooral om te spreken en te zingen van de Heere. We geven u enkele indrukken van ons bezoek: "Ik mocht mee met een medische spoedvlucht. Andy moest een patiënt met ademhalingsproblemen ophalen in het

binnenland van Suriname. Het was mooi om mee te maken en te zien wat Andy's werk inhoudt". (John) "Het Bijbelonder-

deren ook van het Evangelie mogen horen en dat er mensen geroepen zijn om dit werk te doen. Ik vond het bijzonder om in het echt mee te maken hoe mijn familie is gaan wonen in zo'n andere cultuur." (Lynn) "De kinderen van de overkant maakten veel indruk op ons. Zij leven in een hutje van golfplaten en zijn vaak alleen, omdat hun moeder bijna altijd weg is". (Demy)

We zijn dankbaar dat we bij Andy en Jacoline op bezoek mochten gaan, dat we weer veilig thuis mochten komen en dat we gegroeid zijn in de kennis van de Heere.

We vragen het zendingswerk op te dragen in uw gebed, want

"...hoe zullen zij in Hem geloven, van Welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt?" (Rom. 10:14)

wijs voor kinderen was indrukwekkend. Ik ben mee geweest met Jacoline om de overbuurkinderen naar de bijbelclub te brengen. Wat fijn dat deze kin-

Op avontuur

In Suriname zijn bergen. Niet rondom de stad, maar in het binnenland. Het leek ons een uitdaging om op één van hen rond te kijken. Onder aan de Brownsberg werd ons sterk aangeraden niet met onze eigen auto naar boven te gaan, maar met een 4x4. Heel eigenwijs, maar het leek ons geweldig als onze eigen auto de top zou halen. Lukt het niet, zo besloten we, dan draaien we om of vervolgen de rit te voet. Omdat we in de regentijd de berg opgingen, stonden er veel plassen en glibberden we, onder het genot van echt apengebrul, van de ene

naar de andere kant. Ondertussen hoopten we wild te spotten.

Zo'n 2 kilometer voor de top werd het te zwaar voor onze au-

to. We stapten uit om het laatste stuk te voet af te leggen. Sommigen van ons zagen een beetje grauw vanwege de spanning om een jaguar tegen het lijf te lopen. Gelukkig bleef het bij kleine dieren en wat vogels. Op de top werd het veelvuldige zweten beloond met een prachtig uitzicht op het Brokopondomeer. Suriname is één en al natuurschoon! De terugweg was zeker even spannend wat betreft het glibberen en glijden. Af en toe zijn we even gestopt om de remmen af te laten koe-len. De waardering voor onze auto is zeker toegenomen.

Van de kinderen: Stefan

Hoi, ik ben Stefan. Ik zit nu een paar weken op school. Het is de Engelse school van Mark en Daan. De juf praat Engels met ons en soms een beetje Nederlands. Dat klinkt zo grappig. Ik vind de ochtend erg lang en wil niet dat mama weggaat. Maar als mama weg is, gaat het goed. Ik moet veel schrijven en krijg soms

ook huiswerk mee. Ik heb al een paar vriendjes. De meeste kinderen zijn bruin. De juf ook. Ik vind haar erg lief. Dit heb ik geleerd: "Who have made you? God". Ook kan ik "Goodmorning, miss" zeggen en "How are you? I'm fine". Als ik vijf ben, kom in naar Nederland. Dan ga ik bij opa logeren. Daar heb ik erg veel zin in. Dag, Stefan

Van de penningmeester

Een aantal dagen voor het schrijven van dit stukje werd ik tijdens het lezen uit de Bijbel bepaald bij het Bijbelgedeelte van Markus 12: 41-44. Jezus ziet hoe veel mensen in de tempel komen, de plaats waar het dienen van de Heere centraal staat. Mensen komen daar om te bidden, maar ook om hun gaven voor de dienst van de Heere te geven. Als mensen zij wij geneigd om bewonderend en verheugd te zijn over de grote gaven. In dit Bijbelgedeelte laat Jezus ons echter zien dat we blij mogen zijn met juist die gaven die

met een *dienend hart* zijn gegeven. Dit betekent voor de SZOS dat we alle gaven, groot en klein, met dankbaarheid mogen ontvangen. Dit betekent ook dat we als SZOS deze gaven tot dienst van de Heere mogen gebruiken. De SZOS beoogt dit door middel van het verspreiden van Zijn Woord onder de mensen in Suriname. Mag het voor u ook van betekenis zijn om uw gaven met een dienend en biddend hart te geven? Dan zal het geld dat u geeft echt zegenrijk zijn voor u en anderen en tot eer van God.

Even voorstellen: Mieke Verrips-den Besten

Het is mijn beurt om mij voor te stellen. Ik ben Mieke Verrips-den Besten. Sinds ruim 2 jaar ben ik getrouwd met Anton Verrips en we hebben een lieve dochter, die Anne-Fleur heet. We wonen met z'n drietjes in Leerbroek. Ik heb Andy, Jacoline en de kids 3 jaar geleden persoonlijk leren kennen, omdat ik de eer had om kraamverzorgster van Elise te zijn. En nu mag ik sinds januari in de thuisfrontcommissie zitten. We proberen met z'n allen ons steentje bij te dragen door middel van acties, markten, presentaties, collectes, enzovoorts, zodat het mogelijk blijft dat Andy en Jacoline hun

roeping kunnen uitvoeren. Het belangrijkste is dat we met z'n allen om hen heen staan in fijne en moeilijke tijden en dat er geen dag voorbij gaat zonder gebed: "Uw Koninkrijk komme."

Woonadres:

Fam. A.L. Bijkerk
p/a MAF-Suriname
P.O. box 2031
Paramaribo, Suriname
fam.bijkerk@gmail.com
Telefoonnr. 06 37 118 118

Verjaardagen

18 januari	Jacoline
9 maart	Andy
25 april (2002)	Daan
23 mei (1999)	Mark
11 juli (2008)	Stefan
4 oktober (1992)	Roeland
7 november (2009)	Elise

Stichting Zendingsondersteuning Suriname (SZOS)

Oud Schaik 34
4141 JB Leerdam
Rabobank nr. 1608.87.208

penningmeester:
Marten Hulleman
administratie@szos.nl

Informatie over SZOS?
www.szos.nl of info@szos.nl

Nieuwsbrief ontvangen?
nieuwsbrief@szos.nl
Liever per post?
secretaris TFC:
Corine Both
0345 633989